

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **S. H.**, zastoupen JUDr. Jiřím Sehnalem, advokátem se sídlem Politických vězňů 27, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: J. H., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2022, č. j. 51 A 71/2020-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Praze (dále též „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2020, č. j. 030123/2020/KUSK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Nymburku (dále též „městský úřad“, či „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 11. 2019, č. j. MUNYM-110/93608/2019/Kus. Tímto rozhodnutím městský úřad nařídil M. R. (dále též „stavebník“), aby odstranil plotovou stříšku z betonových tvarovek na opěrné zdi umístěné mj. při hranici s pozemkem ve vlastnictví žalobce a osoby zúčastněné na řízení (dále též „stavba stříšky“).

[2] Krajský soud se ztotožnil s posouzením provedeným správními orgány. Podle názoru krajského soudu odpovídají správní rozhodnutí platné právní úpravě (§ 129 odst. 1 a 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších

předpisů, dále též „stavební zákon“), kterou správní orgány správně vyložily, přičemž byl náležitě zjištěn i skutečný stav věci. Bylo prokázáno, v jakém rozsahu je stavba v rozporu s původním stavebním povolením. Ve zbylé části stavba odpovídá stavebnímu povolení, a nebylo třeba nařizovat její odstranění. Podle krajského soudu nelze souhlasit ani s námitkou, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolací argumentací. Z napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím (které tvoří jeden celek - viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25) lze zjistit, jak správní orgány naložily s žalobcovou argumentací a proč ji považovaly za lichou. Žaloba pak fakticky kopíruje podané odvolání, přičemž žalobce ke každému uplatněnému odvolacímu důvodu zpravidla doplnil toliko komentář, podle kterého se „úřad k této námitce nijak nevyjádřil.“ Podaná žaloba tak v zásadě vůbec nereaguje na důvody, pro které žalovaný odvolání jako nedůvodné zamítl. Je přitom třeba připomenout, že správní soudy nepředstavují jakousi další odvolací instanci. Jejich úkolem je na základě řádně uplatněných žalobních bodů posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí. Přitom formulace a míra podrobnosti žalobních bodů v řízení před správními soudy do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobcům u soudu dostane. Soud může žalobní bod vypořádat pouze v té míře obecnosti, v jaké byl uplatněn. Nemůže totiž za žalobce domýšlet další argumenty či vybírat skutečnosti, které žalobu podporují. Podle krajského soudu městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně identifikoval i to, v jaké části má být původní stavba oplocení odstraněna, a z jakého důvodu (rozpor s ověřenou projektovou dokumentací, resp. přesah na žalobcův pozemek - srov. výrokovou část a odůvodnění na stranách 6 a násl. prvostupňového rozhodnutí). Z rozhodnutí je dále zřejmé, že se městský úřad zabýval tím, zda stavba po odstranění stříšky bude odpovídat požadavkům zákona a stavebnímu povolení a proč má dojít k odstranění pouze části stavby. Bylo přitom prokázáno, v jakém rozsahu stavba stříšky přesahuje na pozemek žalobce. K tomu krajský soud uvedl, že z dostupných podkladů (zejména z předloženého vytyčení hranic pozemku ze dne 28. 11. 2018, provedeného Ing. M. K. - dále též „vytyčení ze dne 28. 11. 2018“) vyplývá, že stavba přesahuje na cizí pozemky pouze čtyř centimetrovým přesahem plotové stříšky na opěrné zdi. Zbývající část stavby se nachází na pozemcích stavebníka, přičemž umístění je v toleranci základní střední souřadnicové chyby pro dané území (14 cm). Je-li žalobce stále přesvědčen o tom, že vytyčení hranic pozemků neodpovídá skutečným vlastnickým poměrům, může svá práva bránit prostřednictvím žaloby v občanském soudním řízení. Krajský soud neshledal důvodné ani námitky poukazující na nedodržení zásad správního procesu, na porušení § 129 odst. 2 stavebního zákona, jakož ani další žalobní námitky. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatel poukazoval na nepřezkoumatelnost a vady rozsudku krajského soudu

pokračování

a rozhodnutí žalovaného. V druhém stížním bodě namítal, že nebyl respektován právní názor Krajského soudu v Praze (vyjádřený v dřívějším rozsudku ve věci sp. zn. 45 A 59/2013). Ve třetím okruhu námitek stěžovatel poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Zejména uváděl, že nebyl řádně zjištěn skutečný přesah stříšky na jeho pozemek. Krajský soud nadto interpretací některých skutečností zkresluje skutkový stav ve prospěch stavebníka. To se týká např. bodu 26 odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel dále namítal porušení § 129 odst. 2 stavebního zákona. Obsáhle polemizoval s dílčími částmi argumentace rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalovaného (zejména pak stran souladnosti zbývajících částí stavby se stavebním povolením a nutností odstranění pouze stavby stříšky) a dovozoval jejich nepřítapnost. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s posouzením provedeným krajským soudem. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Kasační stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). V rámci řízení o kasační stížnosti se zkoumá, zda se správní orgán, resp. krajský soud nedopustily vad či nezákonnosti v řízení, pro které by jejich rozhodnutí bylo nutno zrušit. Nejvyšší správní soud je přitom (vedle vad, ke kterým musí přihlížet *ex offio* - srov. např. § 109 s. ř. s.) povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[8] Optikou uvedeného nahlížel na uplatněné kasační námitky a neshledal na jejich základě důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem a žalovaným a jejich závěry přebírá. Nad jejich rámec ke stížným námitkám dodává soud následující.

[9] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že neshledal existenci vad ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud existenci takových vad neshledal.

[10] Z konstantní judikatury plyne, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75).

[11] Tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Krajský soud se srozumitelně a úplně vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Nepřezkoumatelné neshledává soud ani úvahy k § 129 stavebního zákona, jakož ani navazující úvahy krajského soudu. Krajský soud své závěry dostatečně odůvodnil. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, atd.). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[12] Pokud pak stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že nerespektoval dřívější právní názor téhož krajského soudu (vyjádřený v rozsudku č. j. 45 A 59/2013-56) konstatuje Nejvyšší správní soud, že v tomto rozsudku se krajský soud nezabýval zákonností rozhodnutí o odstranění stavby stříšky, ale zákonností rozhodnutí o zastavení řízení ve věci obnovy kolaudačního řízení. Závazný právní názor tedy nemá přímou relevanci pro nyní posuzované rozhodnutí žalovaného, resp. navazující rozsudek krajského soudu (rozsudek č. j. 51 A 71/2020-40). Z procesní opatrnosti soud dodává, že není názoru, že by uvedené rozsudky byly ve vzájemném rozporu.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani námitky poukazující na naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je

pokračování

s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[14] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[15] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Skutkový stav stran předmětného rozhodnutí o odstranění stavby byl zjištěn dostatečně, má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud náležitě ověřil dostatečnost skutkových zjištění, resp. dodržení zásady materiální pravdy, jak mu to ukládá i stěžovatelem označený nálezný Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 87/01 a judikatura Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, rozsudek téhož soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002-35 atp.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu se správní orgány dostatečně zabývaly i otázkou, v jakém rozsahu je realizovaná stavba v rozporu se stavebním povolením, resp. v jakém rozsahu je třeba ji odstranit. V tomto ohledu vyšly mj. z údajů obsažených v katastru nemovitostí, z místního šetření a z odborného posouzení - vytyčení ze dne 28. 11. 2018. Uvedené podklady ve svém souhrnu poskytují oporu pro závěr správních orgánů stran nutnosti odstranění stavby v rozsahu, v jakém bylo nařízeno její odstranění, tedy v rozsahu předmětné stříšky. Stěžovatel přitom pouze obecně zpochybnil správnost závěrů správních orgánů; nepředložil žádný relevantní podklad, ze kterého by vyplývalo, že stavba odporuje stavebnímu povolení ve větším rozsahu (např. geometrické zaměření, soudní rozhodnutí apod.). Stejně tak relevantně nezpochybnil zcela konkrétní a ve spisu mající oporu argumentaci žalovaného a krajského soudu, na kterých je vysvětleno, proč nebylo nařízeno rozsáhlejší odstranění stavby oplocení (viz zejména str. 5 rozhodnutí žalovaného a str. 9 rozsudku krajského soudu). Jak již přitom bylo výše uvedeno, řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Je to stěžovatel, který určuje rozsah, resp. hloubku soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud se může uplatněnými námitkami zabývat pouze v předestřené rozsahu. Nejvyšší správní soud na jejich podkladě neshledal důvod ke zrušení rozsudku a rozhodnutí žalovaného.

Argumentaci správních orgánů i krajského soudu považuje za správnou a v podrobnostech na ni proto odkazuje.

[16] Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by krajský soud „*deformoval zjištěný skutkový stav*“, resp. interpretací některých skutečností „*zkresloval*“ skutkový stav ve prospěch stavebníka, jak výslovně tvrdil stěžovatel. Posouzení krajského soudu má oporu ve správním spisu (v tam založených listinách), přičemž tam obsažené listiny krajský soud nikterak nedeformoval (nezkresloval). Za nepřipustnou „deformaci“ skutkového stavu nelze považovat argumentaci soudu v bodě 37 rozsudku. V něm soud uvedl, že nelze „*souhlasit se žalobcem, že žalovaný jakkoliv zamlčoval, že stavba přesahuje na pozemky žalobce*.“ I podle názoru kasačního soudu správní orgány nezamlčovaly, že stavba přesahuje na pozemek stěžovatele. Ostatně, i z toho důvodu nařídily odstranění části stavby oplocení (stříšky), neboť ta zasahovala na pozemky stěžovatele. Není přitom pravdou, že by se nezabývaly i otázkou, zda v dalším rozsahu stavba neodpovídá stavebnímu povolení, resp. rozpory stavby se stavebním povolením. Správní orgány zkoumaly celkový soulad stavby původního oplocení se stavebním povolením.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal případnými ani námitky poukazující na porušení zásad správního řízení, zejména pak zásady rovnosti, porušení zásady dobré víry, legitimního očekávání a dalších zásad správního řízení (§ 2 a násl. správního řádu). Správní orgány respektovaly uvedené zásady. Správní orgány neporušily rovnost mezi stěžovatelem a stavebníkem, neupřednostnily jen požadavky jednoho z nich, resp. neslevily v nárocích na stavebníka. Po zjištění, že část původní stavby odporuje stavebnímu povolení, nařídily její odstranění. Lze souhlasit i s tím, že právní úprava umožňuje odstranit pouze část původní stavby a nikoliv výlučně celou stavbu. Pokud je možno identifikovat určité konkrétní prvky či části stavby, které byly postaveny v rozporu se stavebním povolením, lze naříditi odstranění pouze této části stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-111). Z ničeho nevyplývá ani to, že by došlo k nepřipustnému zásahu do dobré víry stěžovatele, resp. jeho legitimního očekávání. Poukazoval-li stěžovatel na své legitimní očekávání vyplývající ze smlouvy uzavřené se stavebníkem, je nutno konstatovat, že správní soudy nemohou řešit spory vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tedy ani ze stěžovatelem namítaného porušení (bližší nespecifikované) smlouvy uzavřené mezi stavebníkem a stěžovatelem (a osobou zúčastněnou na řízení). Z hlediska podmínek pro odstranění stavby je podstatné pouze posouzení otázky, zda je stavba provedena v souladu se stavebním povolením. V něm přitom nebyla uvedena žádná podmínka, která by měla spočívat v respektování soukromoprávních ujednání mezi stěžovatelem a stavebníkem. Ani obsah spisu neposkytuje oporu pro závěr, že by došlo k nepřipustnému porušení zásad správního procesu. Postup správních orgánů a krajského soudu nelze považovat ani za postup rozporný s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgány i krajský soud postupovaly v mezích své pravomoci.

[18] V dalším okruhu námitek stěžovatel dovozoval nesprávné právní posouzení věci.

[19] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad odstranění stavby vlastníku stavby, resp. stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto

pokračování

rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, za podmínky, že stavba nebyla dodatečně povolena. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona zahájí stavební úřad řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení o zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.

[20] Zákon tedy vychází z toho, že lze nařídit odstranění stavby provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním. Současně však zákon umožňuje podat žádost o dodatečné povolení takové nelegální stavby. Pokud stavebník požádá o dodatečné povolení, ukládá stavební zákon přerušit řízení o odstranění stavby a vést řízení o podané žádosti.

[21] Soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu není rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, ale rozhodnutí o odstranění stavby (rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2020, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14. 11. 2019, jímž bylo stavebníkovi nařízeno odstranit předmětnou část stavby - plotovou stříšku. Jinými slovy, předmětem soudního přezkumu není rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby iniciované žádostí ze dne 3. 8. 2018, o které bylo samostatně rozhodnuto usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 6. 8. 2018, resp. rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 11. 2018. Zákonnost těchto rozhodnutí soud posuzovat nemůže, neboť nebyla napadena správní žalobou. Za této situace je nadbytečné zkoumat povahu lhůty ve smyslu § 129 odst. 2 stavebního zákona, tedy lhůty, ve které lze podat žádost o dodatečné povolení stavby, jakož i další námitky směřující do řízení o dodatečném povolení, resp. jiných řízení. Předmětem soudního přezkumu je výlučně rozhodnutí o odstranění stavby. V tomto řízení bylo úkolem správních orgánů posoudit, zda byla stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, resp. zda stavba nebyla dodatečně povolena, a nikoliv posuzovat otázky, které přísluší do jiných řízení (vč. řízení o povolení stavby, kolaudačního řízení atp.). Uvedeným povinností správní orgány dostaly. Za situace, kdy nebylo prokázáno, že by stavba po odstranění stříšky zasahovala do pozemku stěžovatele, není Nejvyšší správní soud ani názoru, že by měl správní orgán raději uložit povinnost posunout stavbu oplocení ještě hlouběji do pozemku stavebníka, jak dovozoval stěžovatel. Pokud je stěžovatel názoru, že byla chybně určena hranice mezi pozemky, konstatuje soud, že určení vlastnického práva se lze domáhat v civilním soudním řízení (srov. i nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 1956/19).

[22] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl ani genezi celé věci, vývoj pohledu správních orgánů apod. Tyto skutečnosti však nic nemění na zákonitosti rozhodnutí o odstranění stavby v dané věci. Nejvyšší správní soud přitom nikterak neaprobuje postup stavebníků, které realizují stavby v rozporu se stavebním povolením (či dokonce bez nich). Rozumí i úmyslu zákonodárce, který hodlá zabránit dodatečným legalizacím nepovolených staveb (srov. zákon č. 283/2021 Sb. a stěžovatelem označený odborný článek

od Jiřího Buryana a Františka Korbela v Bulletinu advokacie č. 1/22). V dané věci však bylo postupováno podle zákona č. 183/2006 Sb. Stěžovatelem označené nálezy sp. zn. I. ÚS 17/16, sp. zn. IV. ÚS 87/01, či jiná soudní rozhodnutí, se pak nezabývají identickou skutkovou a právní situací, ke které došlo v nyní projednávané věci. Krajský soud neporušil ani stěžovatelem (obecně) označený § 75 s. ř. s. Ten ukládá správnímu soudu vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgán, přičemž má v mezích žalobních bodů přezkoumat napadené výroky rozhodnutí. V tomto rozsahu se krajský soud žalobou zabýval.

[23] Ani žádná další kasační námitka neměla potenciál vyvolat zrušení rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku krajského soudu ani žádné jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 109 s. ř. s.).

[24] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[26] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádnou povinnost, kterou by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu